

Tenerife, La Palma, La Gomera og El Hierro (Kanariske Øer)

I vintermånederne synes jeg det er for koldt at gå på de europæiske pilgrimsruter. Derfor besluttede jeg at min første tur skulle gå til De Kanariske Øer, hvor jeg havde et billede af, at der var behagelig (vandre)temperatur i januar og februar måned.

At det blev Tenerife og ikke Gran Canaria jeg fløj til, var et rent tilfælde og skyldtes at flybilletten var billigst og flytiderne passede bedre til Tenerife. Men jeg er nu lykkelig for, at jeg kom til Tenerife, som virkelig er en pragtfuld ø for vandringsfolk. Det anede jeg ikke noget om inden. Jeg skulle på et tidspunkt til at lave den helt store søgning på nettet efter kort og ruter, men inden var jeg en dag inde i Tranquebar rejseboghandel i Borgergade, og der faldt mit blik på to vandringsguider for Tenerife og La Gomera. Jeg købte dem straks, da jeg tænkte, at jeg kunne blive inspireret. Det viste sig så, at det bare var BØGERNE, som alle (næsten) jeg mødte havde med. Og ikke nok med det. Så viste det sig også, at man kunne downloade over 100 forskellige vandreruter og have dem med på sin mobil med indbygget gps. Jeg havde simpelthen ikke kunne finde vej uden dette fantastiske hjælpemiddel.

Og under selv turen oplevede jeg også en skøn synkronicitet. Busserne kørte lige når jeg havde brug for det, det lykkedes altid at få et sted at sove, selv når der var totalt optaget, osv. Små "mirakler" overbeviste mig om, at dette bare er den rette vej for mig. Jeg bliver ført, når jeg blot vil lade mig føre. Så vidunderligt.

Nordtenerife - La Orotava

Turen startede i begyndelsen af januar 2014, og de første 3 uger havde jeg selskab af min dejlige veninde Heidi.

Vi ankom til lufthavnen Tenerife del Sur, som er den internationale lufthavn på Tenerife. Lige uden for lufthavnen holder de forskellige busser. Der er også et lille "kontor", hvor man kan købe en form for klippekort og få en lille folder med alle buslinjerne og bustider. Det er meget billigt og nemt at tage med bus på Tenerife. Vi tog til Santa Cruz, hvor vi skiftede til en bus, der kørte til La Orotava.

Da jeg rejste med et begrænset budget, forsøgte jeg at overnatte på billige herberg eller hostels. Og billig vil i dette tilfælde sige 12 - 15 €. Dette viste sig så ikke altid at være muligt. De fleste gange bookede jeg overnatning et par dage i forvejen, for at være sikker på at have et sted at sove. Jeg brugte for det meste booking.com, som jeg synes har et bredt udvalg af billige overnatningsmuligheden inklusive herberg/vandrerhjem. Men hjemmesider som hostelworld.com

og den spanske infohostal.com, brugte jeg også indimellem. Mange gange gik jeg ind på overnatningsstedet egen hjemmeside og bookede direkte derfra. Priserne var nu ofte de samme.

Det første hostel vi boede på var på Hostal Tenerife i Orotava, hvor vi startede vores vandring. Når man bor sådanne steder skal man selvfølgelig være meget rummelig overfor andre mennesker, som man deler både køkken, bad og opholdstue med. Det er typisk unge mennesker, som bor her. Og de er altid meget søde og imødekommende overfor én, men de fylder meget – både rent fysisk med deres ting i fællesrummene og med deres højlydte tilstedeværelse.

Vi boede her tre nætter og tog så videre op i bjergene til et herberg, der hedder Albergue de Mamio Verde. Her kunne man udover at overnatte også ride på heste i bjergene. Så der var opstaldet 5 heste på gårdspladsen. Herudover var der høns, ænder, katte og en dejlig hund. Så der var et leben af dyr (samt mus i køkkenet). Sove- og opholdsrum befandt sig oppe på første sal ad en smal vindeltrappe. Og en af hønsene lagde hver eftermiddag et æg i en af lænestolene deroppe. Så det var med at være opmærksom inden man satte sig ned der ;-)

Vi sov i et mikroskopisk 4-mands rum sammen med en spansk pige. Sengebundene i køjesengene bestod af spånplader med en 2 cm skumgummimadrass over. Det var hundekoldt om natten og selv med flere uldne tæpper over mig + sovepose, frøs jeg. Men jeg er altså også meget kuldkær. Efter den første nat, hvor jeg stort set ikke sov, tænkte jeg, at det her klarer jeg ikke 3 nætter mere. Men jeg vænnede mig til det, eller også var jeg bare total træt efter en lang dag i bjergene, for det lykkedes mig da at sove de andre nætter.

Spisepladsen var udendørs, så det var en om muligt endnu koldere oplevelse, at sidde der i under 10 graders varme og spise både morgen og aften. Heldigvis havde vi uldtæpper til at pakke os ind i, og heldigvis var der om morgenen udsigt til den smukke sneklædte top af vulkanen Teide. Det hjalp meget på humøret ☺

Mens vi boede disse to steder, vandrede vi hver dag i det område, der hedder Valle de la Orotava (Orotavadalen). Inde fra busstationen i Orotava gik der flere busser til de forskellige områder. Vi valgte at tage op til området omkring La Caldera og Aguamansa. Her var der mange afmærkede ruter, men vi valgte at gå nogle af de ruter, som var anbefalet i Rothers Walking Guide. Her kunne vi nemlig se både antal km og estimeret tid, så vi kunne være tilbage i tide til bussen hjem. Det var under hele turen en ting, som der skulle tages hensyn til, men som tidligere nævnt, så passede det altid perfekt. På de officielle ruter går der også langt flere mennesker, og vil man gerne have naturen lidt for sig selv, er det klogt at finde andre stier. Men vores generelle indtryk af dette

område var, at det var lidt turistet. Der var altid mange med bussen om morgenen, som alle skulle op til dette område. Men rigtig dejligt var der bestemt også deroppe.

En af dagene tog vi til El Teide. Vi valgte ikke at tage kabelbanen op til toppen, men derimod at vandre i området rundt om toppen kaldet Las Cañadas. Det blev vi enige om var et rigtig godt valg, for det er et meget varieret område at gå i. Meget minder om den natur jeg oplevede i ørkenen i Sinai, dog noget køligere.

Nordvesttenerife – Teno-området

Efter denne uge i Orotavaldalen, besluttede vi os for at tage til det nordvestligste område af Tenerife og vandre i Teno naturreservatet. Et af de ældste områder af Tenerife (Anagabjergene i øst er også noget af det første af Tenerife). Da vi havde brug for et udgangspunkt med gode busforbindelser, besluttede vi at tage bussen til byen Buenavista del Norte, som vi ikke vidste noget som helst om, kun at den lå ved den nordvestligste kyst af øen. Det viste sig at være en meget rolig lille landsby med nærmest ingen turister. Vi fandt turistinformationen og spurgte om der var et billigt hostel i byen. Det var der ikke, kun det dyre hotel ved golfbanen lige uden for byen. Men han havde adresser på nogle lejligheder i byen, vi kunne se på. Det ville vi gerne. Han ringede til en Ana Maria, som havde en lejlighed til 35 €, hvilket nok lige var i overkanten af vores budget, men vi kunne da se på den. Det viste sig at være en herlig stor lejlighed med to soveværelser, stor stue/køkken og en dejlig altan. Desuden var der vaskemaske. Så vi sagde omgående ja tak. Vi trængte både til at være os selv og til at få vasket vores tøj. Og endnu en god ting var, at lejligheden lå oven på Ana Marias supermarked, så der var ikke så langt at slæbe vores varer. Vi købte ind, så vi kunne lave mad i alle de 6 dage, vi endte med at blive der. Og på denne måde havde vi nok sparet en del penge. Og det viste sig faktisk at blive min erfaring på resten af turen. At når jeg lejede en "dyr" lejlighed til mellem 35 og 40 €, så kunne jeg faktisk spare omkring 20 - 25 € om dagen ved at lave alle måltider selv.

Eneste ulempe ved denne lejlighed var, at der ikke var internetadgang, og det var vi blevet lidt afhængige af. Ikke bare til facebook, hvor jeg har delt min tur og lagt billeder op på min offentlige facebookside ([facebook.com/caminovandring](https://www.facebook.com/caminovandring)), men også til at søge diverse ting i forhold til vores videre færd. Heldigvis viste det sig at biblioteket, som lå lige rundt om hjørnet havde fri Wi-Fi. Så her var vi forbi hver dag. Tog også en dag "på kontoret", hvor vi fik ordnet forskelligt, fx købt færgebilletter til La Palma, som vi havde planlagt at tage til. Jeg havde også undervejs haft problemer med at få mine billeder fra iPhone til iPad, og måtte konsultere min søn Nick, som er

min it-supporter. Det lykkedes nu ikke at få det til at fungere optimalt, men jeg kunne dog dele billeder undervejs.

Bjergene lå helt ned til byen, så vi kunne vandre nogle ture op uden at skulle tage bussen. For at komme helt op i højderne valgte vi nu de fleste dage at køre højere op i bjergene og så gå en rute derfra. Ulempen ved at komme op i højderne var imidlertid, at vi meget ofte kom til at gå i de lavthængende skyer. Hvilket faktisk viste sig at være et generelt problem under hele turen. Om det skyldtes at vejret ikke var så godt generelt, eller om det altid er sådan, ved jeg faktisk ikke. Men heldigvis havde vi medbragt godt regntøj, og det fik vi bestemt brug for. Det mest triste ved disse skyer var dog, at det tog den fantastiske udsigt, som man har heroppefra. Men indimellem lettede "tågen" da lidt, og vi havde nogle helt vidunderlige udsigter ud over vandet og kunne flere steder også se helt til La Palma, som vi jo snart skulle til.

En dag ville vi gå op til Teno Alto, som er et af de mest øde og vindblæste områder på Tenerife med et helt specielt landskab. Og det var sandelig også flot og specielt. På toppen lå en lille landsby Bailaderos, hvor vi på en lille bar fik den dejligste queso blanco. Dette er en fantastisk friskost lavet af gedemælk, som man kan få overalt på øerne. Men kan få den "asado" dvs. grillet, men også med den berømte lokale honning til. Det fik jeg spist en hel del af på hele turen.

Da vi var færdige, skulle vi følge ruten tilbage til det sted, El Palmar, hvor vi havde taget bussen til. Men Heidi så et skilt med en rute på 8 km som viste til Buenavista. Så vi besluttede, at vi godt kunne gå hjem i stedet for. Senere fandt jeg ud af, at denne rute i Rothers Guide, bliver omtalt som "risco alpine path" – og det måtte vi senere sande, var en rigtig god beskrivelse.

Efter at have gået over et kæmpe plateau i lang tid endte stien ude ved bjergkanten og den eneste vej ned var direkte ned af bjergskråningen. Der var en slags "sti", så vi kunne godt finde vej, men vi balancerede hele tiden på kanten af bjerget og havde ikke meget at træde på. På et tidspunkt lykkedes det mig også at træde forkert, og jeg satte mig med et bump og stødte knæet ind i en klippekant. Men jeg var heldigvis ikke kommet alvorligt til skade.

På et tidspunkt rystede mine ben så meget af anstrengelse, at vi måtte have et hvil midt på bjerget. Efter et par timer kunne vi heldigvis skimte byen - men den lå stadigvæk langt nede. Da vi endelig kom ned, havde vi et par kilometer på almindelig vej ind til byen. Det føltes helt underligt bare at gå ligeud, men hvor var det skønt ☺

En af de mest berømte ture i dette område, er nedstigningen gennem Mascakløften. Så den måtte vi også prøve, selvom det måske var lidt turistet. Den dag vi havde valgt, var det dog meget overskyet, og det havde regnet om natten. Man fraråder faktisk at gå en dag efter regn, men vi

tænkte at vi nok kunne klare det. I hvert fald var der ikke ret mange andre end os. Jeg havde reserveret bådfart på nettet (20 % rabat) fra stranden, man kommer ned til og til Los Gigantes. Det er den eneste måde at komme derfra, medmindre man har lyst til at gå hele vejen op igen. Hvad der faktisk var nogle unge mennesker (uden rygsæk!) der gjorde.

Men inden vi gik ned, købte jeg 2 billetter i kiosken, da jeg ikke var helt sikker på den reservation, jeg havde foretaget. Og jeg ville være helt sikker på at komme derfra igen. Det viste sig senere, at der var helt styr på det. Faktisk ventede vi på et tidspunkt på Heidi og mig, selvom vi allerede var kommet, fordi jeg havde dobbeltbooket. De ringede til mig, for at høre om jeg snart kom ned, og så stod jeg lige ved siden af, da min telefon ringede. Ærligt talt lidt pinligt. Men hun tog det nu pænt.

Vi startede fint ud, og var meget forsigtige med vores skridt, så vi ikke faldt på halen. Der kom en ung engelsk pige og spurgte om hun måtte følges med os, da de havde frarådet hende at gå alene. Det måtte hun selvfølgelig godt. Der var startet 3 tyske piger lige før os, og dem indhentede vi hurtigt og samtidig blev vi overhalet af 2 spanske piger. Men et stykke nede ad kløften, hvor det begyndte at blive svært at finde vej og især at finde en vej, hvor man ikke skulle gå i vand, endte det faktisk med at vi mere eller mindre fulgtes ad alle sammen. Det begyndte at regne på et tidspunkt og stenene var meget glatte. Jo længere ned vi kom, jo mere vand kom der i det vandløb, som løber ned gennem kløften. Jeg var glad for min vandrestok, som gjorde at jeg kunne "springe" fra sten til sten uden at få våde støvler, men til sidst gav jeg op. Mine støvler var faktisk ikke længere så vandtætte, som de burde være, så jeg vadede bare ud i vandet. Det gjorde også det hele meget lettere. På et tidspunkt skulle vi gå på en skrå klippekant, som hang udover kløften. Der var heldigvis sat en stålwire op, som man kunne holde fast i. Men Heidi og jeg gik jo med vores rygsække, som ærlig talt var noget i vejen på denne tur, især når vi skulle under klippestykker eller som her holde balancen. Pludselig skred Heidi og lå pladask på røven. Heldigvis holdt hun godt fast i wiren, ellers var hun rutsjet ned i dybet. Jeg fik et chok, og vi andre kom hende til hjælp. Hun nåede vist ikke selv at blive bange. Bagefter sagde hun, at hun blot tænkte på, hvordan hun skulle komme op at stå igen. Puuha, det var noget af en forskrækkelse, og vi forstod nu helt klart, hvorfor man frarådede at tage turen i regnvejr.

På vejen ned mødte vi et dansk par med en lille pige på 3 mdr. i en bæresele på ryggen af faderen. Vi talte om, at det var noget farligt, hvis faderen også skred og faldt på halen. Men de sprang af sted, som om de havde prøvet det mange gange. Senere overhaledede vi dem igen, hvor de var ved at give den lille mad, og senere igen, da det begyndte at regne havde moderen taget hende på maven og ind under sin frakke. Vi snakkede alle om, hvor uansvarligt vi faktisk syntes det var. Da vi alle var kommet ned til stranden, ventede vi i lang tid på dem, for de havde nemlig

også købt billet til båden. Repræsentanterne for bådarten, sagde at vi skulle vente, men at det var de vant til. Somme tider var de kommet tilbage hertil kl. 22 for at hente folk. Tænk at skulle gå der i mørke! Pigerne gik op i kløften for at lede efter dem og mødte på et tidspunkt nogle, som kunne fortælle at det unge par havde valgt at vende om og gå op igen. Heldigvis.

Med et par timers forsinkelse susede vi i en gummi speedbåd til Los Gigantes, hvor solen skinnede. Her satte vi os med en kold øl, vores medbragte frokost og en fantastisk udsigt over havet og sundede os lidt, mens solen gik ned. Da det blev mørkt tog vi en taxa tilbage til Buenavista (42 €). Vi sov godt den nat.

La Palma

Vi havde købt færgebilletter til La Palma (Armas Naviera – 35 € for en enkeltbillet) til kl. 18.30, for at være sikre på at vi havde tid nok til at komme til Los Cristianos på sydvestkysten, hvor færgen gik fra. Vi tog bussen til Santiago del Teide - en lille landsby højt oppe i bjergene. Her var vores held for en gang skyld ikke med os, for mens vi sad og fik en kop kaffe og skulle tjekke bustiderne videre herfra, kom bussen kørende forbi. Da den næste først kom flere timer senere, besluttede vi at tage en taxa, til den nærmeste større busstation (Guía de Isora) og så tage bussen videre derfra. Men taxamanden var smart, for da vi kom til Guía de Isora, sagde han at han ville køre os helt til Los Cristianos for kun 20 € mere. Og det besluttede vi os for. Da vi ankom til Los Cristianos blev vi glædeligt overrasket over den høje temperatur og solskinnet. Vi gik direkte til den nærmeste strand, hvor vi slængte os indtil færgen gik. Meget bedre end at sidde i en bus, blev vi hurtigt enige om. Så den tyver var givet godt ud.

Færgeoverfarten tog godt 4 timer, og vi ville altså ankomme ved 23-tiden til det hostel, vi havde reserveret i forvejen. Jeg havde aftalt med ejeren at ringe på en dørtelefon, når vi kom. Så ville han komme ned til os. Han sagde, at der var rift om taxaerne om aftenen, så vi skulle sørge for at komme fra borde, som nogen af de første, for at være sikre på at få en. Det gjorde vi så og gav taxachaufføren, som var af ældre dato, adressen på vores hostel. Han kørte så med ca. 10 km i timen ud af havnen og rundt om hjørnet, og så var vi der. Han sagde at det kostede 6 € fordi det var kørsel fra havnen!!! Næste dag så vi, at vi kunne være gået dertil på 5 minutter.

Vi havde valgt at indlogere os i Santa Cruz, som er hovedbyen på La Palma, og som ligger på østkysten. Det er en meget hyggelig og charmerende lille by, og næste dag skinnede solen, og vi gik en dejlig tur i byen og fornemmede en helt anden energi end på Tenerife. Vi havde fået en studielejlighed (El Fuente til 39 €), men kun i 3 dage, herefter var alt optaget. Vi kunne også

mærke, at der var mange både backpackere og almindelige turister i byen. Vi gik ned til hostel "La Cubana", som vi havde læst om på nettet. Her kunne vi få 2 overnatninger på 3 dage, men den midterste dag, var alt optaget. Vi sagde ja tak, og håbede så bare på, at vi stadig var i flow, så der ville dukke noget op. Og det gjorde der selvfølgelig ;-) Så vi endte faktisk med at skifte værelse de sidste to dage til det skønneste rum med udsigt over gågaden fra en lille repos i den ene ende af værelset. Her sad vi så om aftenen og nød folkelivet og en lille rom med honning, specialitet på La Palma.

På Tenerife havde vi købt et Bono-kort (klippekort) til bussen. Udover at få rabat slap vi også for hele tiden at skulle betale småbeløb. Kortet kunne købes ved alle busstationer. Også på La Palma var der et kortsystem. Dette var et plastikkort (a la Rejsekort), som skulle scannes ved indgangen. Kortet kunne købes i bussen, og man kunne selv vælge, hvor mange euro, man ville sætte ind på det.

Bussystemet var ikke så dækkende, som på Tenerife, klart nok, da det jo er en mindre ø. Derfor måtte vi vælge ture efter, hvor vi kunne komme hen med bus. Gik dog den første dag en rute, som tog udgangspunkt i Santa Cruz.

Den næste dag tog vi mod vest til en større by, der hedder Los Llanos. Den Rother app for La Palma, som jeg havde downloadet var lidt anderledes end ruterne jeg havde for Tenerife og La Gomera. På denne her kunne man se hvor mange kilometer/meter fra det sted man befandt sig, der startede en rute. Og uden at vide det startede der faktisk en rute lige fra busstationen, hvor vi befandt os. Den gik ned til vandet, som vi kunne se i det fjerne, så vi tænkte at det nok var en dejlig lille tur. Men, mensom så mange gange på denne tur, blev vi snydt. For vi skulle først helt op på toppen af det bjerg, vi kunne se foran os, og så selvfølgelig ned igen på den anden side. Men vejret var heldigvis dejligt, solskin, som vi faktisk ikke rigtig havde haft så meget af tidligere. Det var en hård, men også meget flot tur. Især nedstigning var hård for knæene. Da vi kom ned til stranden satte vi os på en lille fiskerestaurant og fik dejlig friskfanget fisk og hvidvin. Og vi blev hele tiden ved med at kigge op ad bjergskrånningen, og var ret imponerede over at vi faktisk havde gået ned af den stejle side. Så vi blev enige om, at vi faktisk var blevet ret skrappe til de nedstigninger ;-)

Den følgende dag tog vi nordpå, hvor der er et kæmpe biosfærereservat Los Tilos. Faktisk er hele øen udnævnt til UNESCO biosfærereservat. Los Tilos er et kæmpeområde så grønt og frodigt. Men netop af den grund var det også regnvejr og ret koldt deroppe. Den dag så jeg i øvrigt for første gang et "vildt" avocadotræ.

Der var en lille restaurant ved et informationscenter vedr. biosfærereservatet. Her gik vi ind og fik dejlig varm linsesuppe - og sad sammen med alle de andre forfrosne mennesker, der trængte til at

varme sig. De havde lagt 2 små brændeknuder i pejsen, som ikke battede meget. Så vi kvinder stod på skift foran ilden for at varme os lidt.

Vi gik ned igen gennem den berømte laurasilva - laurbærskov. Den minder egentlig lidt om en bøgeskov på afstand, men det er nogle forbløffende store laurbærtræer, der gror her. Vi nåede lige ned til byen Los Sauces, hvor vi var startet fra i tide til at nyde en hastig øl, før bussen gik tilbage til Santa Cruz igen.

En dag tog vi også bussen helt sydpå til Fuencaliente for at bestige en af de vulkantoppe, som dækker det meste af den sydlige halvdel af øen. Vi kørte med bussen i gråvejrs og kom ned til strålende sol og nærmest orkan. Derfor havde myndigheder lukket alle vandrestierne lige præcis den dag. Det var måske også meget godt, for det var hundekoldt. Vi tog så bussen videre op langs vestkysten, hvor vi havde været et par dage før. Og her var der rigtig dejligt, sol og varme. Vi gik en lille tur fra landsbyen Tzacorte ned til stranden, hvor vi var kommet ned ad bjerget for et par dage siden. Vi fik igen dejlig mad og vin og derefter en lur på stranden. Vi talte om, at det ville være et rigtig dejligt sted at holde ferie, fordi det ikke var så turistet, til gengæld meget stemningsfyldt.

Efter en shoppingdag i den meget hyggelige gågade i Santa Cruz var tiden gået og vi skulle igen forlade La Palma. En ø, som vi begge syntes rigtig godt om, også selvom vejret ikke havde været så godt på østkysten. Åbenbart typisk for De kanariske øer. Jeg fandt i øvrigt ud af, at man faktisk kan gå rundt om hele La Palma. Der er herberg undervejs med op til 30 km imellem.

Herefter skulle Heidi flyve hjem, og vi havde besluttet os for at få i hvert fald én hel dag med sol i Los Cristianos. Det fik vi også, men det er godt nok et skrækkeligt sted. Men hvor der er garanti for sol og varme, der kommer turisterne jo. Men dette sted er et turisthelvede efter min mening.

La Gomera

Samme dag som Heidi skulle flyve hjem sejlede jeg til La Gomera. Det var lidt af en omvej for mig, da båden fra La Palma faktisk lægger til i San Sebastian på La Gomera på vej til Tenerife. Men det var jo hyggeligt at være sammen til det sidste.

Jeg havde booket en studielejlighed i det område på vestkysten af La Gomera som hedder Valle Gran Rey, et fantastisk flot dal/kløft med stejle bjergsider til begge sider. Jeg havde valgt en bydel, der hedder El Guru, som ligger noget oppe i kløften og tættere på vandreruterne. I Los Cristianos blev jeg imidlertid ringet op af en spansk mand, Carlos, som stod for udlejningen. Han beklagede at der desværre var sket en dobbeltbooking, så jeg kunne ikke bo der alligevel. Nå! Men han

havde skaffet mig en anden lejlighed i bydelen La Calera, som lå tættere på vandet. Det var jeg jo ikke sikker på at jeg var helt tilfreds med. Men sådan var det altså.

Med det flow jeg hele tiden havde været i, viste det sig selvfølgelig, at det var det helt rigtige. Jeg fik en stor lejlighed helt oppe i den bydel, der klistrede sig op ad bjerget, med stor altan hvorfra der var den skønneste udsigt over havet. Prisen for den studiolejlighed jeg havde booket i første omgang var 50 €. Jeg havde booket den for 3 dage bare for at have noget. Regnede så med at jeg kunne finde noget andet og billigere derefter. Det var en medarbejder på byens sprogskole, der var min kontaktperson. Og hun og jeg blev enige om at 50 € for en lejlighed jeg ikke havde bestilt, faktisk var lige i overkanten, også fordi jeg var alene. Det ringede hun til Carlos og forklarede ham, og han gik med til 40 €. Hvilket også var den rigtige pris i området. Forhørte jeg mig om senere. Jeg var desuden blevet lovet fri adgang til Wi-Fi samt en vaskemaskine, og ingen af delene fandtes i lejligheden. Så det hjalp jo også lidt på villigheden til at sætte prisen ned.

Da jeg senere forlængede mit lejemål med yderligere 7 dage fik jeg det til 35 €, som vist var prisen, når man lejede udenom booking.com.

I øvrigt var der rigtig mange lejligheder til leje i hele området. Sprogskolen lejede ud, købmanden lejede ud, og en masse private huse var forsynet med kontaktoplysninger, hvis man ønskede at leje. Jeg havde ikke indtrykket af at der var fyldt op, selvom der var mange turister, især tyskere, som så ud til at have overtaget området mere eller mindre. Flere havde slået sig ned fast og drev privat virksomhed - mange alternative behandlere, yogaskoler, kunstbutikker m.m. Alt i alt et rigtig dejligt sted med en rigtig god energi. Jeg var virkelig lykkelig for at bo der, også selvom det var lidt turistet. Men turisterne var af en hel anden kategori end fx dem i Los Cristianos. Her boede mange hippier både dem fra 68 og de nye unge. Nogle af dem boede mere eller mindre på stranden, hvor de spillede musik, solgte hjemmelavede smykker og lavede alle former for fysisk, kunstnerisk udfoldelse for at tjene lidt penge.

Jeg brugte de første dage på at slappe af og "finde mig selv" og vænne mig til at jeg nu var alene. Jeg fik mediteret, lavet yoga (nu hvor der var masser af plads) og slappet af på drømmesengen på altanen. Samt vasket alt mit tøj - i hånden.

Herefter begyndte jeg at studere det meget fine vandrekort, som jeg havde fået udleveret i turist-informationen den første dag og sammenlignet med de ture, som Rother Walking Guide anbefalede. Flere var mere eller mindre sammenfaldende, men Rother havde flere interessante variationer. Bussen op til landsbyerne i bjergene, som man skulle starte fra, gik kl. 8 om morgenen og kl. 13, men det lykkedes mig aldrig at komme af sted til kl. 8, bl.a. fordi jeg valgte at bruge morgenerne på meditation og chanting af mantraer (sammen med Deva Premal) Dvs. at jeg var lidt begrænset af tiden, da jeg jo gerne skulle hjem inden det blev mørkt kl. 19. Men det viste sig faktisk tidsmæssigt at være okay, fordi det var så hårdt at gå i bjergene, at flere timer ville have

været at gøre vold mod kroppen. Og de fleste af Rothers ture kunne jeg også nå at gennemføre. Da mine knæ efterhånden var noget ømme, besluttede jeg mig for at begrænse nedstigningerne. Jeg kørte op til et sted, og herefter gik jeg opad til næste landsby/busstoppested. Næste dag startede jeg ved dette sted og gik videre op og så fremdeles. Til sidst endte jeg helt oppe på toppen i 1483 meters højde i nationalparken El Garajonay - i øvrigt en dag hvor skyerne hang meget lavt og det blæste helt vildt, desværre.

Men selve Valle Gran Rey var et fantastisk smukt og afvekslende sted at vandre. Der var grønne bjergsider, brune klippesider, naturreservat med regnskovsagtige områder, terrasser med bananplantager, vandfald og små landsbyer.

De sidste 3 dage jeg var på La Gomera tog jeg til hovedbyen San Sebastian på østkysten, for også at opleve den. Jeg havde via booking.com reserveret et værelse på et billigt hostel (19 €), Pensión Heréspedes, som skulle ligge meget centralt. Det gjorde det også, lige rundt om hjørnet fra busstationen. Jeg fik et mikroværelse oppe på tagetagen, hvor der boede to meget spøjse mænd fra Svejts mere eller mindre permanent. Men de var nu meget rare, og udsigten fra terrazzaen over byen var fantastisk.

Fra San Sebastian kunne man også tage bussen op i bjergene, blot fra den anden side. Så hvis man ville helt op på toppen og gå der, var der faktisk kortere herfra. Jeg kørte kun med bus nr. 1 i øst/vestgående retning. Men der kørte også busser mod nord og syd, hvor der også skulle være meget smukt at gå. Men det må vente til næste gang jeg kommer til La Gomera. For der kommer jeg helt sikkert igen til næste år. Jeg gik derimod nogle dejlige ture langs kysten op og ned ad bjergene og ned til små øde strande, og var faktisk heldig med vejret. Selve byen er meget hurtigt overskuet. Den består stort set af en plads med en masse udendørs caféer ned mod vandet og en enkelt gågade. Men der lå nogle meget dejlige og billige restauranter, som jeg spiste på om aftenen.

Nordøsttenerife - Anagabjergene

Efter i alt 2 uger på La Gomera sejlede jeg tilbage til Tenerife, hvor jeg igen havde en overnatning i Los Cristianos. Jeg boede på et udmærket hostel, det samme som vi boede på sidst, Pensión Casa Blanca, som ligger meget centralt - tæt ved færgen, tæt ved busstationen og tæt ved stranden. Et meget lille enkeltværelse kostede 20 €.

Næste formiddag tog jeg bussen til Santa Cruz og herfra med bus videre til Albergue Montes Anaga, et forholdsvist nyt og stort herberg, som lå midt ude i bjergene. Normalprisen var 14,50 €

pr. nat, som pensionist fik jeg dog 2 € rabat. Man kunne købe morgenmad for 4 € og aftensmad for 8 €. Det gjorde jeg, da jeg ikke orkede at slæbe madvarer med til 3 dage med bussen, da der jo ikke lige lå et supermercado rundt om hjørnet. De penge var dog dårligt givet ud. Morgenmaden var typisk spansk og bestod af hvidt toastbrød, kiks og filterkaffe. ØV. Det gad jeg godt nok ikke. Så jeg tog rigeligt med frugt fra aftenens "dessert" så jeg havde til næste dag. Aftensmåltidet var dog hæderligt, men man kunne ikke selv vælge retterne. Derimod skulle man selv rydde ud og vaske op efter sig. Det havde jeg sådan set ikke noget imod. Men prisen taget i betragtning, syntes jeg det var for dårlig service. En menu del día i byerne koster omkring 7 €, og her kan man selv vælge imellem flere forskellige retter, - og man skal ikke ud og vaske op bagefter. Nå, men jeg fik i hvert fald fortalt en uskyldig medarbejder, hvad jeg mente om den sag ;-)

Først troede jeg, at jeg var den eneste på stedet, fordi det var helt tomt, da jeg ankom. Jeg fik et 4-køjes rum, men havde det for mig selv alle 3 nætter. Senere dukkede der lidt flere folk op, de havde selvfølgelig bare været ude at vandre i dagtimerne. Der var bl.a. en koncertcellonist fra Dresden og hans meget yngre kæreste. Han var hard core vandringsmand og havde vandret næsten alle steder, der var værd at vandre. Det var rigtig spændende at høre om hans erfaringer. Han fortalte bl.a. at Korsika var et af de hårdeste steder at vandre. Det var jeg noget ked af at høre, da jeg faktisk havde tænkt mig på et tidspunkt at vandre der. Så det kan være at jeg skal lade det forblive en drøm. I øvrigt kom der også to danske fyre – de eneste jeg mødte på min tur.

Mulighederne for at køre ud til et sted med bus heroppefra, var ikke mange, så jeg valgte i stedet at gå nogle km ud ad den lille og meget lidt trafikerede landevej, der gik forbi herberget, for at komme ud til et startsted. Og det var faktisk helt rart bare at gå rask af sted på landevejen og få nogle kilometer i benene, inden jeg skulle i gang med op- og nedstigningerne. Jeg fandt dog også en dag en rute, som gik igennem laurbærskoven i et nogenlunde jævnt terræn. Det var også ret herligt at kunne slappe af og vende opmærksomheden mod andet end sine fødder.

Da herberget lå helt ude på den østligste spids af Tenerife, kunne man deroppe fra se vand mod både syd og nord. Oppe i bjergene var der skyer, men ved kysterne, kunne man se at solen skinnede. Så det var jo fristende – men hårdt – at gå hele vejen ned ad bjerget til kysten, specielt fordi jeg skulle gå op igen, da der ikke var nogen busforbindelse. Men "belønningen" var en times tid på en fiskerestaurant ved havet, hvor jeg kunne lytte til bølgenes brusen.

Den dag jeg skulle videre havde det været et forfærdeligt uvejr om natten med storm, regn og torden. Så jeg tænkte at det havde jeg planlagt godt. Det tyske par, som jeg havde snakket en del

med, ville tage ind til byen La Laguna, da det var for farligt at vandre i bjergene den dag. De tilbød mig et lift, da jeg netop havde planlagt at tage videre dertil.

La Laguna ligger tæt på hovedstaden Santa Cruz (forbindelse med sporvogn/metro). La Laguna er Tenerifes universitetsby, og den har et meget hyggeligt historisk kvarter. Jeg havde glædet mig til at komme lidt ned i varmen, men jeg blev klogere. Jeg fik at vide at der "altid" var koldere i Laguna både i forhold til Santa Cruz og til byerne længere nede ved nordkysten. Herudover fortsatte uvejret med regn og storm et par dage. Det var 8 gr., men føltes meget lavere pga. blæsten. På Teide havde det sneet voldsomt. Men det var ikke kun på Tenerife, at det var koldt. Det var alle de kanariske øer, der var ramt af uvejret. På La Gomera, hvor jeg havde nydt solen, havde det også sneet oppe i bjergene, hvor jeg havde vandret. Så dér havde jeg da været på det rigtige tidspunkt. I La Laguna havde jeg booket tre overnatningen på et lille hyggeligt familieherberg, La Terrera Youth Hostel, som lå meget central (Juan de Vera, 41). Jeg havde valgt en seng i et 3-køjes mixed room, som kostede 16 €. Det var lillebitte, men det gode var, at der var en el-radiator, som vi gerne måtte bruge. Så jeg fyrede, så jeg kunne holde varmen. Ude i fællesområderne var der ikke meget over 10 gr. Her ofrede man ikke opvarmning. Den i øvrigt meget søde værtinde og hendes mor gik rundt med uldne frakker, halstørklæder og strikhuer. Den slags vintertøj havde jeg jo ikke med i min rygsæk.

De fortalte mig at der var en temperaturforskel på 5-7 gr. på byerne ved kysten og La Laguna. Så jeg besluttede hurtigt at tage bussen ned til kysten den første dag til et sted, som hed Punta del Hidalgo. Og her var der også mindst 15 grader, som jeg jo godt kan lide. Jeg ville herfra gå en tur op ad bjerget til en lille landsby, Chinamada. Men det blæste stadig alt for meget, så jeg turde ikke bevæge mig op på de smalle stier i bjergene.

I stedet gik jeg på en sti langs kysten kaldet Camino de la costa. Der var utroligt smukt og dramatisk med store bølger der slog ind mod lavaklipperne og lavede kæmpe vandsøjler. Jeg gik et par timer ud ad kystlinjen, og da stien holdt op, gik jeg på landevejen tilbage for at gå turen en gang til. Denne gang forsøgte jeg bare at komme ned til vandet via en genvej – men det har jeg jo tidligere været uheldig med. Og det var jeg også denne gang. Det viste sig, at jeg endte i en lukket bananplantage, og eneste vej ud var at gå tilbage. Og det orkede jeg ikke. Så efter nogen tids søgen fandt jeg et sted i "hegnet/volden" ud mod vandet, hvor jeg mente at jeg godt kunne kravle op. Det kunne jeg også, men det viste sig at den anden side bestod af en masse tørrede bambusrør, som strittede i alle retninger – naturligvis for at undgå at nogen skulle kravle ind. Jeg

fik dog smidt rygsækken ned på den anden side og med møje og besvær fik jeg mig kantet ned af skråningen. Der skete ikke andet end at jeg blev beskidt. Jeg var faktisk mere bange for at der skulle komme nogen og anklage mig for at være brudt ind på privat ejendom – hvilket jeg jo faktisk var ;-) Herefter gik jeg endnu en gang langs vandet og fandt til sidst den skønneste udendørs fiskerestaurant, hvor jeg fik den efterhånden velkendte pescado fresco con papas arrugadas y mojo verde y rojo. (helt friskfanget fisk, flækket på midten og krydret med hvidløg og persille og lagt på grillen. Dertil saltkogte kartofler med skræl på og som tilbehør to "salsaer") Nøj, hvor det smagte godt ☺

Den næste dag kørte jeg til en lille landsby, Tequeste, som lå lidt oppe i bjergene og gik så en dejlig og ikke for stejl tur ned til kystbyen Bajamar, hvor jeg så de første piscinas naturales - store "swimmingpools" som naturen selv har skabt.

Sidste dag i La Laguna kom solen endelig frem, og jeg tog mig en lille sightseeing formiddag inden jeg skulle videre med fly til den sidste ø i mit program, El Hierro.

El Hierro

Jeg fløj fra Aeropuerto del Norte, som ligger omkring 5 km fra La Laguna, så det tog kun 10 min. i bus at komme til lufthavnen. Efter 40 min. landede vi i lufthavnen i nærheden af Valverde, som er hovedbyen på El Hierro. Heldigvis gik der lige en bus dertil, og på busstationen kunne jeg gå direkte over i bussen til La Frontera. Det viste sig senere, at der ikke gik så mange busser, men tidspunkterne, hvor man skulle skifte bus, var meget fint koordineret. Også på denne ø var der et bonussystem, 15 ture for 12 €. Standardprisen for 1 tur var 1,12 €, og det er jo et helt umuligt beløb at arbejde med.

Jeg havde reserveret en stor lejlighed (Apartamentos La Palmera) i byen Tigaday, som ligger i La Frontera området. Det ligger ved en stor bugt El Golfo de la Frontera, og det er vist der, de fleste bor. Det ligger på vestkysten, og jeg havde regnet med at det var her solen skinnede, men det viste sig for denne øs vedkommende at være på øst- og sydkysten. ☹ Desværre hang der derfor en stor, tung, grå sky over området de fleste af de dage, jeg var der. Men igen, jeg var vist lidt uheldig med vejret. Lejligheden, som havde egen swimmingpool (som jeg dog aldrig benyttede) lå med en fin udsigt over bugten og havde en lille fælles terrasse med borde og stole. Så man fik noget for sine 40 €, og da jeg lavede alle mine måltider selv, sparede jeg nogle penge igen. Jeg faldt heller ikke over nogen spændende restauranter i byen.

Den første dag tog jeg bus (3 stk.) ned til sydkysten. Det gik nu ret hurtigt, da øen ikke er så stor, og man bare gik direkte over i en ny bus ved busskift. Et sted fulgte buschaufføren også med ;-)
Der ligger en lille fiskerby, La Restinga, på sydkysten, hvor solen skinnede fra en næsten skyfri himmel. Det blæste ret meget – ligesom da vi var på sydkysten af La Palma – men hvor der var læ, var det skønt. Landskabet var meget specielt – kæmpestort område kun med lavasten og små vulkantoppe. Det minder meget om landskabet på Lanzarote. Jeg gik en rigtig dejlig tur langs vandet og sad mange steder og lyttede til havet brusen og blev ét med det hele ☺

Da skyerne stadigvæk blev ved med at hænge lavt over de bjerge, som gik næsten helt ned til hvor jeg boede, valgte jeg de næste par dage at vandre langs kysten, hvor solen dog indimellem tittede frem. Jeg tog bussen henholdsvis til den ene og den anden ende af bugten og gik så derfra hjem. Det drejede sig om ca. 15 km hver vej på lavasten de meste af vejen. Jeg lavede små afstikkere helt ned til vandet for at se de mange naturlige badebassiner – charcos – som findes langs denne kyst. Meget smukt og meget speciel natur.

Den sidste dag tog jeg til østkysten, og da jeg kom dertil skinnede solen, og der var ingen skyer oppe over bjergene fra denne side. Så endelig fik jeg mig en dejlig vandringsdag i bjergene.

El Hierro er en lille og meget lidt besøgt ø. Der er meget stille – bortset fra havets brusen, så det nød jeg utroligt meget. Og havde vejret været lidt bedre, kunne jeg godt have tænkt mig at blive der lidt længere.

Tenerife – Santa Cruz

Det var derfor noget af et kulturchok at komme til hovedstaden Santa Cruz de Tenerife. Jeg tog bussen fra lufthavnen og gik så fra busstationen igennem byen til mit hotel (Hotel Horizonte), som lå i centrum. Allerede på vej derind kunne jeg mærke, at jeg slet ikke var gearret til alle de mennesker og al den støj. Jeg kom jo fra en lille, stille ø med næsten ingen civilisationsstøj. Og alle ugerne i bjergene, hvor stilheden også hersker, havde åbenbart sat sig i mig, mere end jeg havde regnet med. Efter at jeg var blevet indlogeret, gik jeg lidt rundt i centrum, men søgte hurtigt ned til vandet. Her fandtes der heldigvis en dejlig plads La Charca - et kæmpemæssigt rundt bassin, hvor unge mennesker sad rundt i kanten og nød den sol, der lige var dukket frem. Her slog jeg mig ned og nød den afslappede atmosfære.

Næste dag gik jeg rundt i byen og så, hvordan de alle steder var ved at forberede det store karneval, som startede her i slutningen af februar. Det havde faktisk været min mening hjemmefra at blive her resten af tiden, indtil jeg skulle hjem, for at opleve karnevallet. Men i løbet af dagen ændrede jeg planer. Jeg kunne simpelthen ikke rumme al det "halløj" og længtes kun efter at komme ud i naturen igen. Fandt heldigvis en skøn park med kæmpepalmer og andre eksotiske træer, hvor jeg tilbragte en del af dagen.

Jeg fik afbestilt min hotelreservation og besluttede mig for at tage til surferparadiset El Médano på sydøstkysten, fordi jeg længtes efter sol og mere varme, som jeg ikke havde oplevet rigtigt, siden jeg var på La Gomera. Her i El Médano var der i følge Rother Guiden et par fine vandreture langs kysten i et helt andet landskab, end jeg havde prøvet tidligere.

Min sidste dag i Santa Cruz tog jeg væk fra byen - som ellers er en fin storby med stort swimmingpool anlæg og park ved vandet og en bakke med en botanisk have. Så der er grønne områder, hvis man bliver træt af stenbroen.

Jeg tog til Iqueste de San Andrés som ligger i starten af Anagabjergene, som åbenbart stadig trak i mig. Min plan var at gå en lille tur op i bjergene - måske for sidste gang i denne omgang. Men da jeg skulle til at starte opstigningen, kunne jeg mærke at jeg mentalt var færdig med at vandre i bjergene. Og rent fysisk var jeg måske også. Mine knæ fortalte mig i hvert fald, at de trængte til restitution i stykke tid. Så det blev blot til en lille rundtur i byen og en times tid ved vandet, hvor jeg igen sad og blev ét med bølgerne. En helt fantastisk fornemmelse, som giver mig en dyb evighedsfølelse. På vejen tilbage derfra gjorde jeg stop ved den store sandstrand Teresita ved San Andrés. Det er Tenerifes længtes strand med importeret sand. Dejligt at gå med bare fødder i sandet. Det har alt det sorte lavasand ikke rigtig indbudt til, syntes jeg.

Sydtenerife - El Médano

Dagen efter tog jeg bussen sydpå, og da jeg stod ud i El Médano følte jeg straks, at det var en god beslutning af tage hertil. Solen skinnede fra en skyfri himmel, og der var en dejlig stemning omkring de små barer og restauranter, som lå ved den lille fiskerbådshavn. Der blæste en stiv nord-østenvind hele tiden, så det var med at finde et sted i læ, for temperaturen var ikke mere end 17-18 gr. Pga. vinden var dette også stedet hvor surferne – især wind- og kitesurferne holdt til i hobetal. Det var et meget smukt syn at se dem på havet dagen lang.

Jeg havde booket 2 nætter på et herberg, Grand Casa Surf Hotel, som lå meget centralt. Jeg havde fået køjeplads i et 8 personers rum. Begge nætter var jeg eneste kvinde, men det gik nu meget godt – mændene snorkede ikke vildt meget. Prisen var 15 € og stedet rigtig fint med køkken, 2 opholdsrum, computere og Wi-Fi samt gode bade- og toiletforhold.

Den første dag gik jeg ud til en anden strand og til bjerget Montaña Roja, som er det man kan se fra flyveren, når man lander i Aeropuerto del Sur. På vej derud var det decideret sandstorm, og jeg måtte pakke mit hoved helt ind i et tørklæde, som jeg heldigvis havde med. Ude ved selve klippen var der læ, og her badede og soledede en lille flok mennesker sig – de fleste nøgne. Så jeg gik ud fra at dette var en lille "nudiststrand" i lighed med den lille Playa Inglés på La Gomera. Men jeg syntes nu stadigvæk, at det var for koldt til at smide tøjlet ;-)

Det havde været min plan at bestige bjerget, men den sandfygning var bestemt ingen fornøjelse, så jeg besluttede mig for, at jeg havde gået nok for denne gang. Jeg kæmpede mig tilbage i stiv modvind og "belønnede" mig selv med en mojito på en dejlig bar i læ og med udsigt til solnedgang ud over havet. Her sad jeg så og blev jeg enig med mig selv om, at jeg de sidste 3 dage af min tur ville have lidt luksus og bare slappe af. Jeg bookede et værelse på et 3-stjernet hotel Playa Sur de Tenerife, som lå helt i udkanten af strandpromenaden (60 € pr. nat inkl. dejlig morgenmadsbuffet. Aftensmad kunne købes til 11 €). Et dejligt værelse med en lille balkon med eftermiddagssol og læ. Her kunne jeg sidde og lade alle indtrykkene bundfælde sig og reflektere over turen.

Afslutning

Mit kanariske eventyr var nu ved at være slut. Jeg havde vandret på Tenerife, La Palma, La Gomera og El Hierro i knapt to måneder, og nu var det tid til at gøre status og evaluere.

Turen var på alle måder en stor oplevelse. Min primære begejstring skyldtes den fantastisk smukke natur, jeg havde vandret i. Alle de grønne bjerge, jeg havde vandret op og ned ad. Og alle de skønne, vilde kyster, jeg havde gået langs. Alle disse indtryk vil være prentet i min bevidsthed for altid.

Jeg har ikke tidligere vandret i bjerge. Det mest bjergrige, jeg har gået, er Camino Primitivo, som jeg syntes var hård nok. Så det kom faktisk lidt bag på mig, at jeg havde været i stand til at klare det. Men mine knæ trængte også til en lang pause fra de stejle op- og nedstigninger. Jeg var lykkelig for at jeg havde haft min vandrestav med, og vil på det kraftigste anbefale alle, der har

planer om at tage af sted på en lignende tur at tage 1 eller 2 vandrestave med. De aflaster knæene rigtig meget.

Jeg har undervejs sammenlignet denne tur med at gå på caminoerne. Og der er meget stor forskel. På caminoen går man jo fra A til B og ender et nyt sted hver dag. Dette sted er dagens mål. Her på De Kanariske Øer har jeg gået et slags "stjerneløb", dvs. jeg har haft det samme udgangspunkt flere dage i træk og er vandret på forskellige ruter, men vendt hjem til samme sted. Og det gør altså en forskel. Jeg er blevet mere fokuseret på at selve vandringen er målet, noget man godt kan glemme på caminoen i sin iver efter at nå frem.

Der er også en forskel på de mennesker man møder undervejs. De fleste mennesker, der går caminoen forventer (også) at få en indre oplevelse ud af vandringen, mens de fleste, jeg har mødt og talt med på denne tur, udelukkende gik efter en ydre oplevelse i form af skøn natur. For mit eget vedkommende har jeg også være mere optaget af, hvor jeg satte mine fødder end at forsøge at få kontakt med mit indre og med universet. Det har været få steder, det var muligt at gå nogenlunde ligeud, så jeg kunne vende opmærksomheden indad. Men det at være så koncentreret hele tiden er jo også en form for meditation.

En af grundene til at valgte at vandre på De kanariske Øer i januar og februar måned var min forventning om at det ville være dejligt forårsvejr og dermed perfekt vandrevejr. Udover at der jo altid er koldere, når man kommer op i højderne (det højeste jeg var oppe var 1.500 m), så tror jeg nok, at jeg har været lidt uheldig med vejret. Der har været nogle perioder med lave temperaturer, regn og storm, og alle de lokale sagde hele tiden "qué frío" (sikken kulde). Men det gør de måske altid? Hvad ved jeg. Nu er jeg jo noget kuldkær, og andre vil måske ikke have den samme oplevelse, men jeg frøs altså en del undervejs. Selvom jeg havde medbragt diverse uldtøj, var det kun okay, når jeg vandrede. Om aftenen i de uopvarmede huse, frøs jeg godt nok en del. Og det tog en smule af fornøjelsen for mig. Men heldigvis oplevede jeg også sol og varme specielt på La Gomera og på sydkysten af Tenerife. Men hvis man vil være helt sikker på sol og varme og mindre regn i de grønne områder af øerne, skal man nok vente til maj/juni, vil jeg tro.

Jeg ønsker alle, der beslutter at tage af sted på en lignende vandring, en rigtig god tur ☺